

for bistanden, indtil vedkommende bliver i stand til at klare sig selv.

Det normale for en flygtning er, at denne efter et ophold i en midlertidig bolig hjælpes til egen varig bolig. Opholdet i et asylcenter eller i et af Dansk Flygtningehjælps midlertidige indkvarteringssteder er efter Socialministeriets opfattelse en midlertidig bolig. Selv om Dansk Flygtningehjælp er en flygtning behjælpelig med at finde en varig bolig i en anden kommune, kan refusionsbestemmelsen i § 11 normalt ikke anvendes af en senere opholdskommune over for den kommune, hvor den første midlertidige bolig er beliggende, idet flygtningen ikke har været anbragt i institution eller pleje m.v.

Det betyder, at selv om en flygtnings aktuelle kommune kan »påvise«, at pågældende ved hjælp af en anden myndighed er flyttet til kommunen, kan den ikke i almindelighed efter § 11 kræve refusion fra den tidligere opholdskommune, som f.eks. kan være den kommune, hvor asylcenteret er beliggende.

Det er imidlertid noget andet, når en flygtning anbringes i døgnophold i institution, bofællesskab eller familiepleje på grund af et vidtgående fysisk eller psykisk handicap, eller hvis der er tale om anbringelse i pleje af et uledsaget flygtningebarn. I disse tilfælde er de grundlæggende betingelser for at anvende § 11 opfyldt. Det betyder, at ved udløbet af 6½ års perioden kan institutionskommunen eller »plejekommunen« kræve sine udgifter refunderet af en tidligere opholdskommune.

Uden ændringer ville den kommune, hvor disse flygtninge første gang fik ophold, derfor kunne komme til at afholde de ofte betydelige udgifter til bistand til henholdsvis uledsagede flygtningebørn og til visse flygtninge med vidtgående fysisk eller psykisk handicap.

Problemerne med uændrede regler vil derfor vise sig for kommuner med større opholdscentre for de asylsøgere, der kommer her til landet uden opholdstilladelse, og som typisk bliver indkvarteret på et asylcenter, mens der tages stilling til, om de kan få opholdstilladelse.

Problemerne vedrører desuden de kommuner, hvor flygtninge, der har opholdstilladelse ved ankomsten til landet, af Dansk Flygtningehjælp typisk bliver midlertidig boligplaceret i en af Dansk Flygtningehjælps indkvarteringsejendomme m.v., indtil placering i varig bolig kan finde sted. Det drejer sig især om flygtninge, der modtages efter aftale med FN's flygtningehøjkommissær (kvoteflygtninge – herunder handicappede, som modtages efter programmet »twenty or more«).

For at hjælpe disse kommuner foreslås det derfor,

at staten påtager sig et videregående økonomisk ansvar for udgifter efter bistandsloven

- til flygtninge med vidtgående fysiske eller psykiske handicap, som på grund af handicappet anbringes i døgnophold i institution, bofællesskab eller familiepleje,
- til uledsagede flygtningebørn, indtil de fylder 18 år.

Dette sker ved, at staten for disse typer af flygtninge dækker kommunernes udgifter således:

For uledsagede flygtningebørn dækkes udgifterne, indtil de fylder 18 år, og det gælder i givet fald også udover 6½ års perioden.

Videre dækkes udgifterne, når flygtninge med vidtgående fysiske eller psykiske handicap inden 12 måneder efter opholdstilladelsen anbringes i institution eller familiepleje. Udgifterne til disse personer dækkes, indtil de i en periode på 2 sammenhængende år har klaret sig selv, og det gælder også, hvis hjælpen ydes udover 6½ års perioden.

Hvis et uledsaget flygtningebarn eller en handicappet flygtning opnår dansk statsborgskab, ophører pågældende med at være flygtning, og pågældende er derfor ikke længere omfattet af reglerne om flygtningerefusion.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor ad § 134 a, stk. 4 og stk. 6.

For 1992 afsættes ekstraordinært 10 mill. kr. til tilskud til kommuner, der i perioden 1. januar 1987 til 1. januar 1992 til enkelte flygtninge har haft særligt store udgifter efter bistandsloven. Der henvises til bemærkningerne til § 2.

Det skal præciseres, at reglerne for disse grupper af flygtninge alene gælder for primærkommunerne. For den enkelte amtskommune udgør udgifterne – i kraft af amtskommunernes størrelse – en forholdsvis mindre belastning, og der er relativt mindre udsving i fordelingen af flygtninge. Der er derfor ikke samme behov for at ændre reglerne i forhold til amtskommunerne. Deres udgifter til disse typer af flygtninge følger således de almindelige regler, hvilket bl.a. betyder, at efter udløbet af de 6½ år afholder amtskommunen endeligt sin del af udgifterne.

3.5. Nye tilskud til kommunerne, når de giver flygtninge tilbud om beskæftigelse i beskæftigelsesfremmende ordninger.

Det er vigtigt, at kommunerne i deres bestræbelser på at integrere flygtninge også er opmærksomme på og anvender de foranstaltninger, som indgår i den generelle indsats for bekæmpelse af ledighed.

Fra 1. januar 1991 finansieres kommunernes indsats på beskæftigelsesområdet af en pulje hjemlet efter lov om kommunal beskæftigelsesindsats – den